

AUTHOR:

PHOTOGRAPHER: PPONGSER / 16120.JPG

RETRIEVED FROM:

<https://www.sprayxbrush.com/interview-alex-face-the-story-art-on-street/>

'Alex Face' กับหลายๆ เรื่อง ที่เราไม่เคยรู้มาก่อน จากประสบการณ์การทำงานมาตลอดหลายปีช่วงที่ต้อง lockdown จากโควิดที่ผ่านมา เป็นยังไงบ้างครับ ?

เอาจริงๆ เราก็ถือว่าโชคดีกว่าคนอื่น ๆ เยอะนะ อย่างเขามี work from home กัน เราก็ทำกันมาอยู่แล้วตั้งนาน มันก็ไม่ได้ส่งผลอะไรเท่าไร บางงานก็ถูก cancel ไปแต่มันก็ทำให้เราได้ทำสิ่งอื่นๆ ได้มากขึ้น ลดความเร่งรีบการทำงานต่างๆ ได้มากขึ้น แต่ก็ม้งานแสดงที่สิงคโปร์ซึ่งเขาไม่เลื่อน ตอนแรกเราคุยกับเขาว่าเลื่อนไปก่อนมัย แต่เขาก็โอเค บอกว่าทำต่อไป ไม่เลื่อน มันก็เลยกลายเป็นโชว์เดี่ยวครั้งแรกที่เราไม่ได้ไปร่วมงานเปิดโชว์ของตัวเอง

สองสามปีที่ผ่านมา พี่ก็ได้ไปทำงานที่ต่างประเทศอยู่บ่อยๆ มีที่ไหนที่พี่ชอบบ้างครับ ?

อย่างปีที่แล้วก็ไปอเมริกาก็รู้สึกชอบ แล้วก็ไปยุโรปเดือนนึง ซึ่งตอนนั้นมันก็มีงานที่ต้องทำอยู่เยอะ ปันงานตลอด มีเวลา 2 เดือน ทำโชว์ 1 เดือน บางโชว์ก็เหลือเดือนเดียวด้วยซ้ำไป อย่างงานที่จะไปยุโรป ปันงาน 20 ชิ้น เดือนนึงเลย คือมันเกินขีดแบบเพลินแล้วไง มันต้องมีการวางแผนที่ดี คือเราวาดรูปทุกวันเลยนะ แค่หนึ่งชั่วโมงเนี่ย บางทีมีเพื่อนชวนไปไหน เรายังไม่ว่างไปเลย เพราะตอนนั้นเวลา 1 ชั่วโมงเราจะมานั่งคุยไปไหนกัน ไร้สาระไม่ได้เลยนะ เวลาในแต่ละวันมันถูกเราวางแผนมาหมดแล้ว ทุกอย่างมีสแต็ปเอาไว้หมดแล้ว อันนี้ทำแค่ไหน อะไรทำต่อเสร็จแล้วทำอะไร เราพยายามทำให้ได้ตามแผนมากที่สุด

แล้วอย่างตอนไปพ่นที่เมืองนอก ความยากง่ายเป็นยังไงบ้างครับ ?

อย่างตอนไปนิวยอร์กที่อเมริกา คือที่นั่นมันเป็นศูนย์รวมพวกสาย creative เยอะมาก มีการแข่งขันกันสูง อย่างตอนเราไปพ่นที่ชิคาโก แล้วเราก็นำงานแสดงที่นั่นด้วย ทางแกลเลอรีเขาก็รู้ว่าเราต้องพ่นกำแพงแน่ๆ ทางเขาก็จะไปติดต่อกำแพงเอาไว้ ซึ่งตอนที่เราไปพ่นบางที่เราก็เจอคนกั้วๆ ไป ที่เดินมาเจอ ติดต่อให้เราไปทำตรงนั้นตรงนี้อีก คือที่ชิคาโกเราว่าเขาค่อนข้างจะเปิดรับกับคนแปลกหน้า ช่วงแรกๆ ที่ไปมันก็เกร็งๆ นะ ดูหนังมาเยอะด้วย กลัวว่าจะมีอะไรเหมือนกัน พวกเหยียดผิวหรือแบบคนเอเชียมาเดินแถวนี้จะเป็นอะไรหรือเปล่า อย่างมานิวยอร์กก็เหมือนกัน เราค้นหา connection เพื่อนศิลปินที่นี่ไว้ เราก็ตัดต่อกันให้เขาหาที่พ่นไว้ให้ บางคนก็มีสีให้ด้วย หรืออย่างเมื่อช่วงต้นปีเราเพิ่งไป Reunion มา ตอนนั้นมันมีเหตุการณ์วุ่นๆ นิดนึง เราไปเกาะชื่อ 'Reunion' ซึ่งเป็นเกาะของฝรั่งเศส ใกล้ๆ กับมาดากัสการ์ ซึ่งตอนนั้นเรามากับ Jace เพื่อนศิลปินด้วยกัน เพื่อจะมาทำงานแสดงที่แกลเลอรีเขา แล้วก็หาที่พ่นในเกาะกัน แล้วก็เจอบ้านร้างที่นึง มีงานกราฟฟิตี้พ่นเต็มไปหมด เราก็ไปพ่นกัน สุดท้ายเจ้าของพื้นที่โผล่มา แล้วก็แจ้งตำรวจ ตำรวจก็เลยให้เราไปซื้อสีมาลบซะ ซึ่งบนเกาะเนี่ยจะมีงาน Jace เยอะมาก เหมือนงาน Jace เป็นไอคอนของที่นี่ ผ่านไปตรงไหนก็จะเจองานเขาเต็มไปหมด ได้เป็นแอมบาสเดอร์ของสายการบินที่นั่นด้วยนะ คือเป็นซูปเปอร์สตาร์ไปแล้ว แต่เขาก็บอกเราว่า "มึงรู้มัยตอนกูไปพ่นยังโดนด่าอยู่เลย คือทุกคนจะมาคิดว่ากูคือคนดังกูพ่นตรงไหนก็ได้ ไม่เลย กูยังโดนด่าเหมือนกับทุกคน"

ผลงานของพี่ได้รับความนิยมมากมายจากหลายๆ แวดวง ในมุมมองของพี่ รู้สึกยังไงบ้างกับสิ่งที่เกิดขึ้น ? เรา จะแยกเอาไว้หลายๆ ส่วน หลักๆ แล้วเราคือคนทำงานศิลปะ อยากรับเป็นศิลปินที่ดี อยากรับงานให้ดีมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเราต้องพัฒนาตัวเองไปให้สุดเท่าที่เรายทำได้ ซึ่งมันไม่ได้หมายถึงชื่อเสียงนะ แต่เป็นการพัฒนาคุณภาพของงานมากกว่า ส่วนเรื่องการงานกับแบรนด์ต่างๆ เราคิดว่ามันเป็นอีก part นึงของการทำงาน เพราะอย่างเราทำงานสตริกอาร์ท มันจะมีหลายมุมให้เราไป มีหลายสิ่งที่สามารถนำงานศิลปะของเราไปได้ เรามีแพทฟอร์มของงานเราที่แตกต่างกัน กลุ่มคนที่สนใจที่จะเข้าถึง มันก็คนละแบบกัน เราทำงานดีไซน์ได้ ทำเพ้นท์ได้ พ่นได้ ได้ collab

กับวงการอื่นๆ มันทำให้คนได้หันมาสนใจงานสตรีทอาร์ทมากขึ้น เริ่มสะสมงาน คืออย่างน้อยมันก็ทำให้วงการเรา มันน่าสนใจและถูกหันมามองมากขึ้นกว่าแต่ก่อน อย่างง่าย ๆ เลยถ้า Banksy ไม่ดัง ใครจะมามองสตรีทอาร์ท ถึงคน จะมาด่า Banksy อย่างจืดจางอย่างจืดก็เถอะ แต่พอมันดังขึ้น คนเริ่มเก็บงานสตรีทอาร์ทมากขึ้น มันก็เลยส่งผลกลับมา เป็นทอดๆ เราว่ามันเป็นทุกวงการแหละ

การขายงานศิลปะในโซเชียลมีเดีย มีการจัดการยังไงบ้าง ?

อย่างที่ไทยมันต้องมีคิว อย่างเราทีมงานโซวนิ่ง เราก็จะส่งให้คนที่ลงชื่อรออยู่ในลิสต์ก่อน ซึ่งเราก็จะให้ทางแกลเลอรี ที่เราแสดงเขาจัดการไป แต่ก็จะมี walk in เข้ามาซื้องานก็มีนะ แต่สุดท้ายเราก็ให้แกลเลอรีเขารับผิดชอบ เป็นคนดีล ให้เราไป เช่น จู๊ๆ มีคนอยากได้รูปนี้ แล้วเราไปวาดให้คนนี้ก่อน มันก็จะไม่แพ้กับคนที่อยู่ในลิสต์ของเรา คือตอนนี้ มันเป็นเรื่องของการจัดระบบให้มันแพร่มากที่สุด แล้วเราก็ต้องไม่รับวาดรูปเพื่อขายด้วย เราต้องค่อยๆ ทำออกมา ให้ดีที่สุดในใจว่าขายได้ แล้วรับวาดออกมาใหญ่เลย คือเราก็รู้ว่าเราสามารถวาดรูปได้ ขายได้ก็จะได้เงิน แต่กลับ เป็นว่าพอมีคนมาติดต่อมา เราก็ต้องคิดว่าจะบอกเขายังไง จะพูดกับเขายังไง ให้เขาเข้าใจว่าเรามีระบบการขายแบบนี้ นะ คือเราก็อยากขายแหละ ขายได้มันดีอยู่แล้ว ซึ่งเมื่อก่อนเราก็เคยผ่านการขายงานไม่ได้เลยมาก็เยอะ จนมาวัน หนึ่งมันขายได้ มันก็เข้ามาสู่อีกโหมดนึงที่เราต้องจัดการ ซึ่งถ้าระบบมันแข็งแรง แกลเลอรีแข็งแรง ศิลปินมันก็แข็งแรง ต่อไปมีศิลปินรุ่นใหม่ๆ ขึ้นมา มันก็จะมีระบบรองรับเอาไว้อีกแล้ว สมมุติว่าเราขายงานเองไม่มีใครมาจัดการ มันก็ ไม่ผิดอะไรนะ แต่ถ้าเราขายเอง บางทีเราอาจจะไม่เข้าใจระบบการขายงาน อย่างการตั้งราคางานให้เหมาะสม แล้ว เราควรจะรักษามาตรฐานของราคายังไง ขายงานให้คนนี้ไป 50,000 บาท วันนึงเราทำเงินขายชิ้นนี้ให้อีกคนแค่ 20,000 บาท มันก็ไม่โอเคใช่ไหม เราก็จะขาดความน่าเชื่อถือไปเลย

เวลาที่ทำงานวาดรูป ฟังเพลงแนวประมาณไหน ?

เอาจริงๆ มันก็ฟังไปเรื่อยๆ นะ แต่จะมีช่วงหลังๆ เราจะชอบฟังเพลงพวก Background Music แบบมีบีทอย่าง เดียว กลางคืนบางทีก็ฟังพวก Remix Night Sound ฟังชิลล์ๆ แล้วก็จะมีมาหนักฟังพวกข่าวต่างๆ ฟังพวก Podcast

สถานที่ที่อยากไปพ่นมากที่สุด ?

ก็พ่นไปเรื่อยๆ แหละ คืออย่างเราเดินทางไปไหน เห็นกำแพงตรงนี้ เฮ้ย ! ซอบวะ มันจะอารมณ์นั้นมากกว่า แต่อยาก ไปทำจริงๆ อยากลองไปอเมริกาใต้ดู

มุมมองของพี่กับกระแสงานกราฟฟิตี้และสตรีทอาร์ทในทุกวันนี้ ?

มันก็มองได้หลายมุมมองนะ เป็นงานที่ได้รับความนิยมมากขึ้น อันนี้มันก็มองแบบนี้ได้ แต่เราคิดว่ามันคงมีงานอีเว้นท์ ต่างๆ ที่มีพวกงานสตรีทอาร์ทไปพ่นบ้างหรือถ่ายโฆษณา เพราะงานแบบนี้มันดูร่วมสมัย เข้าถึงผู้คนได้ง่าย มันดู เป็นคนรุ่นใหม่ งานลักษณะแบบนี้มันก็อาจจะถูกมาใช้ เราก็มองว่ามันได้รับการยอมรับขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน มีอีก มุมหนึ่งเวลาที่เราไปพ่นเราก็ยังโดนด่าอยู่ดี ซึ่งทุกวันนี้เราก็โดนอยู่บ่อยๆ เราเจอจากกับเจ้าของที่ เขาก็ไม่โอเค ไม่สนใจ มันก็เลยทำให้เราคิดว่ามันเป็นสิทธิ์ของเขา ซึ่งมันไม่ได้หมายความว่าคนมันจะยอมรับงานพวกนี้อะไรขนาดนั้น มัน มีมุมมองคนไม่โอเคก็มี บางทีเรารู้สึกว่าตอนนี้พ่นยากกว่าสมัยก่อนอีก แต่สุดท้ายเราก็ยังมองว่ามันเป็นงานของคน เฉพาะกลุ่มอยู่ดี มันไม่ได้เป็นที่ยอมรับขนาดนั้น คือมันไม่ได้มีใครแคร์หรือสนใจขนาดนั้น อย่างงานกราฟฟิตี้ในมุมมอง ของเรา มันเป็นเรื่องการประกาศตัวตนของกลุ่มคนที่อยู่ในแวดวงนี้ ต้องการประกาศตัวตนของเขา ไม่ว่าจะพ่น ฟอนต์ พ่นแก๊ก หรืองานบอมบ์ต่างๆ ในแต่ละที่ อย่างเราก็เหมือนกัน ไม่ว่าจะพ่นสตรีทอาร์ทหรือกราฟฟิตี้ มันก็คือ การหาพื้นที่เพื่อประกาศตัวตน แล้วการที่ตอนนี้มีดราม่าสตรีทอาร์ทหรือกราฟฟิตี้กัน มันก็คือเรื่องการแย่งชิงพื้นที่กัน ถึงจะมีการชะงักในอินเทอร์เน็ตก็เถอะ เราก็มองว่ามันก็คือการแย่งชิงพื้นที่กัน ซึ่งเราก็มองแค่นั้นเลย เรา ก็รู้สึกมันก็เป็นแบบนี้กันทั้งโลกแหละ แต่เราก็เข้าใจถึงความต้องการว่าอยากให้งานกราฟฟิตี้มีการพูดถึงมากขึ้น เพราะตอนนี้คนพูดถึงสตรีทอาร์ทเยอะซึ่งอาจจะใช้คำผิดว่าเป็นกราฟฟิตี้ ซึ่งเราก็เข้าใจอยู่ว่ามันมีเส้นแบ่งยังไง เราก็เข้าใจได้ว่าเขาอาจจะไม่โอเค ว่าเขาคำว่ากราฟฟิตี้ ทั้งๆ ที่มันไม่ใช่ มันเป็นสตรีทอาร์ทไปแล้ว ซึ่งมันก็คือการ แย่งชิงพื้นที่ไม่ว่าในอินเทอร์เน็ตหรือบนกำแพงก็ตาม เราว่ามันเป็นธรรมชาติมากๆ แต่เรื่องนิยามของแต่ละคนใน การมองงานประเภทนี้เป็นแบบไหน เราว่ามันเป็นเรื่องส่วนบุคคลละ ว่าเรามองกราฟฟิตี้ยังไง มองสตรีทอาร์ทยังไง

ทุกวันนี้คุณยังสับสนกราฟฟิตี้กับสตรีทอาร์ทกันเยอะ มุมมองของพี่เป็นยังไงครับ ?

คือถ้าพูดถึงคนภายนอก คำว่า 'กราฟฟิตี้' มันเป็นคำพูดติดปากไปแล้วไง มันพูดง่าย การพ่นกำแพงมันคือกราฟ

พีตี พอคราวน์ไม่ว่าจะพ้นอะไรบนกำแพง มันก็จะเรียกกราฟพีตีกันไว้ก่อน เอากระป๋องสีพ่นกำแพง เขาไม่รู้หรือว่าคุณทำสตรีทอาร์ทหรือกราฟพีตี เราว่ามันแก้มันไม่หายหรอก คนมันไม่ได้มาสนใจ อีกอย่างถ้าจะพูดถึงรากศัพท์แล้ว ‘กราฟพีตี’ คือการขีดเขียนบนกำแพงโดยตั้งใจไม่ใช่เหรอ คือถ้าแปลตามนี้ เราว่ามันโอเคถ้าคนจะพูด แต่สุดท้ายมันก็เป็นตัวคนทำงานมากกว่าที่ต้องรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่เท่านั้นเอง